Безхитрий, тихий сирота,
Потрапив я до міст великих:
Бентежила людей дволиких
Моя душевна простота.

У двадцять років звідав я
Нову жорстоку недогоду:
Я надивсь на жіночу вроду,
Жінок не надила.моя.

Хотів я вмерти на війні,
Не мавши короля й вітчизни,-
Та смерть без слави і без тризни,
Мабуть, судилася мені.

На розстанях чужих століть
Мій марний вік розтав, як пара.
За душу бідного Гаспара,
Живії, Господа моліть!